

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobkyně: **M. M.**
zastoupena JUDr. Vlastimilem Marvanem, advokátem
se sídlem Střelecká 672, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

za účasti: **1. Statutární město Hradec Králové**
se sídlem Československé armády 408, Hradec Králové
2. Ing. J. S., MBA,
3. Mgr. I. S.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. února 2025, č. j. KUKHK-36402/UP/2024 (OS)

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 1.10.2024, č.j. MMHK/598522/2024, kterým byly dodatečně povoleny stavby související s bydlením, umístěné na pozemku rodinného domu xx, č.p. XA, dle dokumentace označené:

SO 01 – kryté stání pro osobní vozy, sklad zahradních strojů, infrasauna, krytý vstup

SO 02 – sklad zahradního nářadí (dále také jen „stavba SO 02“),

na pozemku p. č. XB v katastrálním území xx, a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně ve včas podané žalobě nejprve namítla, že žalovaný se ve svém rozhodnutí zbytečně zabývá stavbou označenou jako SO 01, které se ale její odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí vůbec netýkalo; to směřovalo toliko vůči dodatečnému povolení stavby SO 02.
3. Zásadní chybu napadeného rozhodnutí však spatřuje v tom, že „toleruje“ skutečnost, že osoby zúčastněné na řízení č. 2. a 3. (dále také jen „Stavebníci“) coby žadatelé svou žádost o povolení výjimky pro stavbu SO 02 řádně nezdůvodnily, netvrdily ani neprokázaly potřebnost, resp. nezbytnost povolené výjimky. Ta by měla směřovat k dosažení účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. Nic takového však podání Stavebníků v tomto řízení neobsahují. Krom úvahy, že žalobkyně podle nich po celou dobu řízení neuvedla, jaká konkrétní omezení práv jí stavba SO 02 působí. Přitom podle názoru žalobkyně i podle logiky by mělo být ve věci zásadní a rozhodné zdůvodnění potřeby, resp. nezbytnosti požadované výjimky. O tom však v žádosti Stavebníků není ani zmínky.
4. To stejné platí o odůvodnění napadeného rozhodnutí; není v něm ani zmínka o důvodnosti výjimky pro žadatele, resp. v čem spočívá právní uvážení žalovaného. Rozhodující správní orgány tak „přenesly“ důkazní břemeno na žalobkyni.
5. Ta dále uvedla, že žadatelé na udělení výjimky nemají právo, resp. právní nárok, což plyne z § 169 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „stavební zákon“). Pro její povolení musí existovat závažný důvod – viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23.4.2013, č.j. 10 A 141/2011-120. V daném případě Stavebníci nemají důvod žádný.
6. Žalobkyně dále poukázala na stanovisko Veřejného ochránce práv obsažené ve sdělení z 18.1.2016, sp. zn. 4706/201/VOP, podle kterého ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), je svou podstatou „výjimečné“ a k jeho použití by měl stavební úřad přistupovat pouze v mimořádných případech, a to v území, kde jsou zvláště stísněné podmínky pro umísťování staveb, což v daném případě jistě neplatí.
7. Navrhla proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení k žalobě

8. Žalovaný k obsahu žaloby sdělil, že žalobkyně se v ní v podstatě znovu pouze omezuje na námitku, kterou již uplatnila jak v rámci řízení o povolení výjimek, tak i v rámci řízení o dodatečném povolení staveb, a na níž se jí tak dle přesvědčení žalovaného již dostalo řádné odpovědi jak ze strany stavebního úřadu, tak i ze strany žalovaného. Odkázal se tak plně na obsah odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v dané věci vydaných, kde je dle názoru žalovaného srozumitelně zdůvodněno, jak správní orgány hodnotily splnění jednotlivých zákonných podmínek pro povolení výjimky v dané věci, resp. na základě jakých skutečností a správních úvah správní orgány vyhodnotily související námitky žalobkyně jako nedůvodné.
9. Podstatou argumentace žalobkyně, kterou uplatňovala po celou dobu stavebního řízení, je požadavek, aby stavba SO 02 (sklad zahradního nářadí) byla umístěna v rámci pozemku Stavebníků jinak, tj. tak, aby povolení výjimky nevyžadovala, resp. aby její současné umístění bylo ze strany správních orgánů ještě dále zvláště (nad rámec požadavků vymezených stavebním zákonem) hodnoceno a zdůvodňováno. Žalobkyně sama přitom za celou dobu řízení o povolení výjimky i navazujícího řízení o dodatečném povolení staveb nebyla ve svých podáních s to uvést, v čem vlastně spatřuje (negativní) zásah do jejích vlastnických práv k sousedním nemovitostem umístěním a vlivy dodatečně povolované stavby.
10. Žalovaný tak neshledal žalobní námitky opodstatněnými a navrhnul, aby krajský soud žalobu zamítnul.
11. Osoby zúčastněné na řízení písemné vyjádření k věci nepodaly.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s"). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s tím žalobkyně i žalovaný výslovně souhlasili. O věci usoudil následovně.
13. Na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
14. Krajský soud dále předesílá, že všechny nemovitosti uváděné v tomto rozsudku se nacházejí v k. ú. xx, nebude již tedy tuto informaci u jejich označení v rozsudku dále uvádět.
15. Jak správně vystihl žalovaný v napadeném rozhodnutí, důvody, proč žalobkyně nesouhlasí s dodatečným povolením stavby SO 02 (když její odvolací námitky se v podstatě shodují s námitkami žalobními), nesměřují do obsahu rozhodnutí týkajících se dodatečného povolení této stavby, ale do jim předcházejících rozhodnutí, kterými správní orgány udělily Stavebníkům výjimku z obecných požadavků na výstavbu dle § 169 stavebního zákona a § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb., konkrétně výjimku z odstupových vzdáleností vymezených v § 25 odst. 5 této vyhlášky.

16. Jednalo se o rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 4. 3. 2024, č. j. MMHK/109471/2024, o povolení výjimky z ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. pro stavbu SO 02 právě pro možnost jejího dodatečného povolení. Toto rozhodnutí pak bylo potvrzeno a odvolání žalobkyně proti němu zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 6. 2024, č. j. KUKHK-13687/UP/2024 (OS).
17. Šlo tedy o situaci, kdy rozhodnutí o udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu bylo vydáváno za účelem dodatečného povolení stavby, o kterém bylo rozhodováno v navazujícím správním řízení, a stalo se tak jeho podkladem. Proto nemohlo být samostatně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.
18. Předmětem soudního přezkumu se tak stává až nyní, protože dle § 75 odst. 2 s. ř. s. byli závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou.
19. Krajský soud tedy zaměřil s ohledem na obsah žaloby pozornost předně na shora citovaná rozhodnutí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu.
20. Podle § 169 odst. 2 stavebního zákona lze výjimku z obecných požadavků na výstavbu *v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.*
21. Podle § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. *vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií, požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.* Podle odst. 5 uvedené vyhlášky *vzdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu nesmí být od společných hranic pozemků menší než 2 m.*
22. Podle § 26 citované vyhlášky je za podmínek stanovených v § 169 stavebního zákona možná výjimka mimo jiné z ustanovení § 25 odst. 2 až 7 vyhlášky.
23. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zároveň zdůrazňuje, že udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu přichází v úvahu jen v odůvodněných případech. Správní orgán má při rozhodování o povolení výjimky prostor pro správní uvážení; správní uvážení však nemůže být bezbřehé, výjimka nesmí popřít podstatu a smysl ustanovení, z něhož byla udělena. Povolení výjimky má smysl tam, kde by obecně stanovené technické požadavky na výstavbu byly vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a se zohledněním místních podmínek příliš přísné (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 1 As 96/2010-141, a ze dne 29. 8. 2019, č. j. 5 As 190/2019-43). Judikatura připomíná také nutnost respektovat v daném řízení práva dotčených osob, a to zejména v případě, že stavebník požádal o výjimku teprve v řízení o odstranění stavby, respektive v řízení o jejím dodatečném povolení (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2005, č. j. 4 As 33/2003-106, a ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 69/2011-176, č. 2418/2011 Sb. NSS).

24. Z obsahu prvoinstančního rozhodnutí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu je zřejmé, že správní orgán se předně velmi dobře obeznámil se situací na místě samém, a to jednak v rámci kontrolní prohlídky na místě konané dne 2. 3. 2023, jednak při pokusu o dohodu mezi žalobkyní a Stavebníky dne 28. 11. 2023. V tomto směru mu není co vytknout.
25. Na str. 6 až 10 svého rozhodnutí se pak velmi podrobně zaobíral naplněním důvodů pro udělení výjimky, jak jsou vymezeny v § 169 odst. 2 stavebního zákona. Konkrétně se postupně věnoval všem požadavkům, které musí splňovat vzájemné odstupy staveb, jak je stanoví § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. A to včetně požadavků na denní osvětlení a oslunění a požadavků na zachování kvality životního prostředí, když právě u těchto požadavků lze předpokládat, že jejich nedodržení by mohlo být ze strany žalobkyně coby spoluvlastníka sousedního pozemku namítáno (viz závěr str. 8 a začátek str. 9 rozhodnutí). A to se závěrem, že na denní osvětlení a oslunění sousedního domu čp. XC nebude mít stavba SO 02 žádný vliv, na pozemek tohoto rodinného domu pak zcela zanedbatelný, což platí i pro sousední pozemek p. č. XD. Kvalita prostředí bude z pohledu rodinného domu čp. XC zachována, totéž platí i pro pozemek p. č. XD.
26. Dále posoudil, zda umístění stavby SO 02 v souladu s projednávanou výjimkou neohrozí bezpečnost, ochranu zdraví a života osob a též sousední pozemky a stavby. Se závěrem, že v řízení nebyla popsána ani zjištěna žádná skutečnost, jak by daná stavba mohla ovlivňovat sousední pozemky a stavby, její provoz ani údržba nevytváří nároky na užití sousedního pozemku. (v podrobnostech viz str. 9 rozhodnutí).
27. Následně konstatoval, že se v daném případě nejedná o tak významnou odchylku od obecné normy, která by znemožňovala, aby i při jejím povolení byl naplněn účel § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.
28. Prvoinstanční správní orgán tak uzavřel, že jsou v daném případě splněny podmínky § 169 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. pro udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu. Navržené umístění stavby nijak zásadně či podstatně nezasahuje jak do veřejného zájmu na rozvoji území, tak do práv třetích osob nad přípustnou míru a splňuje všechny další podmínky pro výstavbu stanovené stavebním zákonem. Zdůraznil, že vzal v úvahu konkrétní okolnosti případu a zohlednění místních podmínek, vhodnost stavby v dané lokalitě i konkrétní typ zástavby.
29. V další části svého rozhodnutí pak správní orgán I. stupně reagoval na obsahy podání žalobkyně, která v průběhu správního řízení realizovala. A tím se soud dostává k aspektu, který považuje pro posouzení důvodnosti žaloby za velmi důležitý. Žalobkyni příslušelo postavení účastníka přezkoumávaného stavebního řízení. Podle § 114 stavebního zákona ve spojení s jeho § 129 odst. 2 může účastník řízení uplatnit námitky proti projektové dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavby nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud je jimi přímo dotčeno jeho vlastnické právo nebo právo založené smlouvou provést stavbu nebo opatření nebo právo odpovídající věcnému břemenu k pozemku nebo stavbě. Není pochyb o tom, že žalobkyně byla v tomto smyslu řádně poučena.
30. Správní orgán I. stupně rozhodující o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu ve svém rozhodnutí prakticky v úplnosti ocitoval všechna podání, která žalobkyně v průběhu stavebního řízení učinila. A nutno konstatovat, že již tato podání byla velmi obecná, v mnohém nesměřovala k meritu posuzované věci a žalobkyně v nich

nebyla schopna specifikovat, jak konkrétně udělení výjimky z odstupových vzdáleností dle § 25 odst. 5 vyhlášky č. 500/2006 Sb. zasáhne do její právní sféry.

31. A již na tomto místě považuje krajský soud za vhodné konstatovat, že tak tomu zůstalo i v případě jejího odvolání proti rozhodnutí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu, tak v případě jejího odvolání proti rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, tak v případě žaloby.
32. Přesto se prvoinstanční správní orgán snažil vydedukovat, nesplnění kterých požadavků na vzájemné odstupy mezi stavbami by mohlo být příčinou nesouhlasu žalobkyně s povolením výjimky a těmi se znovu podrobně zabíral (viz str. 10 a 11 jeho rozhodnutí).
33. Stejně tak odvolací správní orgán ve svém rozhodnutí k odvolání žalobkyně se na jeho str. 5 až 7 věci podrobně věnoval a přes nekonkrétnost odvolacích námitek, co vlastně žalobkyni na povolení výjimky „vadí“, vystihl jejich podstatu. Krajský soud v souvislosti s tím odkazuje zejména na poslední odstavec na str. 6 a začátek str. 7 tohoto odvolacího rozhodnutí, kde správní orgán konstatoval, že i pokud by stavba SO 02 byla na pozemku Stavebníků umístěna jinak (např. tak, že by došlo k jejímu „odsazení“ od hranic sousedních pozemků na vzdálenost více jak 2 m směrem do středu pozemku Stavebníků), v právní sféře žalobkyně a jejím „komfortu“ by se tato skutečnost nijak nepromítla. Proto by se v daném případě striktní trvání na dodržení stanoveného odstupu jevilo neodůvodněným. A zdůraznil, že pokud žalobkyně v odvolání uvedla, že k povolení výjimky dochází „na její úkor“, nijak nespecifikovala, v čem jí tvrzený zásah do jejích práv umístěním stavby SO 02 spočívá.
34. Jak už krajský soud předeslal, stran obecnosti námitek vznášených žalobkyní se situace nikterak nezměnila ani po ukončení řízení o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu (viz str. 3 a str. 5 rozhodnutí o dodatečném povolení stavby), rovněž tak v odvolání proti němu svoji argumentaci nikterak nerozhojnila a její výtky směřovaly nikoliv proti naplnění zákonných podmínek pro dodatečné povolení stavby, ale proti povolení shora popsané výjimky z obecných požadavků na výstavbu (jak žalovaný správně uvedl ve čtvrtém odstavci na str. 5 napadeného rozhodnutí). Proto také žalovaný učinil relevantní část svého odvolacího rozhodnutí stran povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Neopominul však ještě některé dodatečné námitky žalobkyně (viz poslední dva odstavce na 7 napadeného rozhodnutí). Proti takovému postupu nemá krajský soud žádných výhrad.
35. Krajský soud tak uzavírá, že jak v rozhodnutích o udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu, tak v rozhodnutích o dodatečném povolení stavby SO 02, se správní orgány obou stupňů zabíraly námitkami vznesenými žalobkyní v míře obecnosti, která plně koresponduje s mírou obecnosti jí uplatňovaných námitek.
36. Rovněž žalobní námitky jsou velmi obecné, což nachází svůj odraz i v rozsahu žaloby.
37. Námitku žalobkyně, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí zbytečně zabývá stavbou SO 01, které se její odvolání vůbec netýkalo, shledává soud jednak zcela nepřipadnou, protože tato otázka nemůže mít na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv, jednak míjející se s realitou, protože žalovaný správně vyhodnotil, že odvolání se týká pouze stavby SO 02, o existenci stavby SO 01 se zmínil pouze tam, kde se tomu nemohl vyhnout.
38. Zásadní vadu napadeného rozhodnutí spatřovala žalobkyně v tom, že Stavebníci svoji žádost o povolení výjimky z obecných požadavků pro výstavbu pro stavbu SO 02 řádně

neodůvodnili. K této problematice se vyjádřil prvoinstanční správní orgán v rozhodnutí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu v prvních dvou odstavcích na str. 11 svého rozhodnutí, tak např. rozhodnutí o dodatečném povolení stavby na str. 5. Krajský soud v zásadě nemá, co by dodal. Způsob odůvodnění žádosti o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu ani způsob odůvodnění žádosti o dodatečné povolení stavby nemá přímou souvislost s posouzením zákonnosti rozhodnutí o těchto žádostech. Podstatné je, zda správní orgány správně na základě podaných žádostí vymezily předmět správního řízení (což se v posuzované věci nepochybně stalo), zda na základě toho v úplnosti zjistily skutkový stav věci a na základě něho o předmětu žádosti rozhodly v souladu s právními předpisy.

39. Podstata celé žaloby se skrývá v další námitce, totiž že napadené rozhodnutí dostatečně nezdůvodnilo potřebu, resp. nezbytnost požadované výjimky, resp. v čem spočívá správní uvážení žalovaného. Žalobkyně se domnívá, že tím bylo důkazní břemeno přeneseno na ni.
40. Krajský soud se plně ztotožňuje s názorem žalovaného ve vyjádření k žalobě, že přes nekonkrétnost námitek žalobkyně vznášených v průběhu celého stavebního řízení i námitek žalobních směřuje její argumentace k tomu, že stavba SO 02 mohla být umístěna v rámci pozemku Stavebníků jinak, a to tak, aby povolení výjimky nevyžadovala, resp. že její současné umístění mělo být ze strany správních orgánů z toho důvodu ještě dále zvlášť hodnoceno a zdůvodňováno. S tím ostatně úzce souvisí i další žalobní námitka, v níž žalobkyně poukazovala na závěr rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2013, č. j. 10 A 141/2011-120, že pro povolení výjimky dle § 169 odst. 2 stavebního zákona musí vždy existovat důvod.
41. Dle názoru krajského soudu z judikatury správních soudů, a to ani ze shora citovaného rozsudku Městského soudu v Praze, neplyne kategorický požadavek, podle něž povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu je vždy vyloučeno, pokud existuje jiné řešení (včetně takového, které by povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu nevyžadovalo). Takové striktní pojetí by nepřipustně omezovalo prostor pro správní uvážení správního orgánu. Neplatí, že výjimku lze povolit výhradně v případě, kdy stavbu není možné umístit jinak. Krajský soud připomíná, že povolení výjimky má smysl právě tam, kde by obecně stanovené technické požadavky na výstavbu byly vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a se zohledněním místních podmínek příliš přísné. V takových situacích má správní orgán prostor pro správní uvážení a je na něm, zda výjimku při dodržení předpokladů vyplývajících z právních předpisů povolí či nikoliv. Stále se ovšem musí jednat o výjimku z obecných pravidel určenou jen pro limitované případy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 190/2019-43, bod 25).
42. Obecně si tedy lze představit situaci, že stavbu bude potenciálně možné umístit na pozemek stavebníka více způsoby, a přesto správní orgán po zohlednění výše uvedených kritérií legitimně rozhodne o udělení výjimky. Takové rozhodnutí ale musí správní orgán skutečně důkladně odůvodnit. A to včetně vysvětlení, proč je udělení výjimky z legitimních hledisek přípustné i s ohledem na jiná možná řešení.
43. Tomuto požadavku ale v přezkoumávané věci rozhodnutí správních orgánů o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu, potažmo rozhodnutí správních orgánů o dodatečném povolení stavby, dostála. A to z důvodů, které soud vysvětlil v bodech 24. až 35. tohoto rozsudku.

44. Krajský soud opakuje, že správní orgány obou stupňů (když jejich rozhodnutí tvoří jeden celek, tedy mohou se vzájemně argumentačně doplňovat - viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56) vycházely z dobré znalosti situace na místě samém, vyhodnotily splnění všech podmínek pro udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu dle § 169 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s § 25 odst. 1 a 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., přičemž zohlednily konkrétní okolnosti případu a místní podmínky, včetně vhodnosti stavby SO 02 v dané lokalitě i konkrétního typu zástavby.
45. Zjistily tedy v úplnosti skutkový stav věci tak, aby o něm nebyly pochybnosti v souladu s § 3 správního řádu. Opatřily si dostatek podkladů pro správní uvážení, zda je povolení požadované výjimky přípustné, tedy zda se jedná o případ, kdy by obecně stanovené technické požadavky na výstavbu byly vzhledem k jeho konkrétním okolnostem a se zohledněním místních podmínek příliš přísné. Výsledky tohoto správního uvážení pak srozumitelně a logicky ve svých rozhodnutích účastníkům stavebního řízení sdělily. Nepřekročily přitom zákonem stanovené meze správního uvážení ani jej nezneužily (§ 78 odst. 2 s. ř. s.).
46. Z obsahu správních rozhodnutí o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu je pak zřejmé, že se správní orgány zabývaly i posouzením, proč je udělení výjimky z legitimních hledisek přípustné i s ohledem na jiná možná řešení. A zohledňovaly přitom i možné dotčení právní sféry žalobkyně. Správní orgán I. stupně tak učinil v podstatě implicitně, odvolací správní orgán pak výslovně v posledním odstavci na str. 6 a na začátku str. 7 odvolacího rozhodnutí (na což soud odkázal již v bodě 33. tohoto rozsudku). A to způsobem, který je odpovídající míře konkrétnosti námitek žalobkyně v tomto směru.
47. Pokud žalobkyně vychází z názoru, že jestliže je možné umístění stavby tak, aby nebylo potřebné žádat o povolení výjimky z obecných požadavků na výstavbu, není možné takovou výjimku udělit, pak se jedná o názor chybný (viz shora). Pokud nikoliv, pak měla správním orgánům jasně a srozumitelně sdělit, v čem konkrétně dojde k dotčení její právní sféry, pokud požadovaná výjimka z obecných požadavků na výstavbu bude udělena, oproti situaci, kdy by stavba SO 02 byla umístěna tak, že by udělení této výjimky nevyžadovala. K tomu ale po celou dobu stavebního řízení (a ani v řízení soudním) ze strany žalobkyně nedošlo. Nejde o přenos důkazního břemene na žalobkyni. Pokud by to učinila, mohly se správní orgány tímto aspektem při povolování výjimky z obecných požadavků na výstavbu zabývat ještě ve větším rozsahu, konkrétněji a podrobněji. Takto nemohly za žalobkyni konkrétní důvody jejího nesouhlasu s povolením předmětné výjimky domýšlet.
48. Bez významnější relevance pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je pak obsah žalobkyní odkazovaného stanoviska Veřejného ochránce práv ze dne 18. 1. 2016, sp. zn. 4706/201/VOP. To se týká primárně aplikace ustanovení § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb., toto ustanovení však v posuzovaném stavebním řízení aplikováno nebylo.
49. Krajský soud proto žádné ze žalobních námitek nepřisvědčil, neshledal tedy žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

V. Náklady řízení

50. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch

žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti vznikly.

51. Osobám zúčastněným na řízení náklady na řízení přiznány být nemohly. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala. Ostatně osoby zúčastněné na řízení se přiznání nákladů řízení ani nedomáhaly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 21. května 2025

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu